

a magyar nép mulattató képes ujsága.

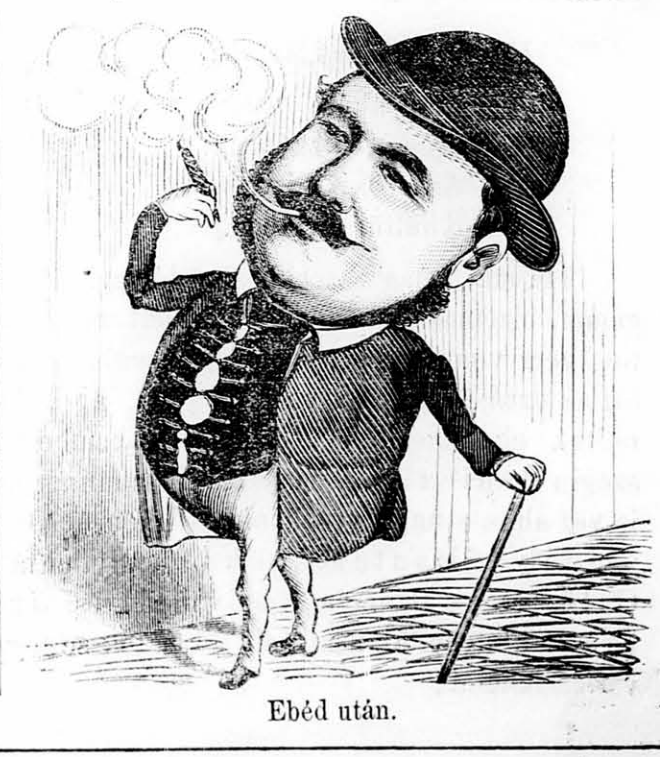
II. ÉVFOLYAM.	Az előfizetési pénz	Pest, nov. 29.	Gyüjtőknek	SZERKESZTŐI IRODA:
Megjelenik vasárnap.	a kiadó-hivatalba	1868.	öt előfizető	Városháztér 6. sz.
Ára **3** hóra	Városháztér 6. sz. alá	48. szám.	után	ide küldendő mindenféle kézirat
1 frt, **50** kr.	küldendő.		tiszteletpéldány jár.	mely Ludas Matyinak van szánva.

Vicem pro vice, reddo tibi bone vicine!

Lám lám! még mire adja fejét a vén banya **Napló**!
Kinnt járkált Matyi! és serezett is!! sugja be Ráthnak . . .
Haj ki lehetne adóssa az ilyen spiczli barátnak?
Háromszor veri hát most, rajta Ludas Matyi vissza.

A Pesti Napló érdemes szerkesztője báró Kemény Zsigmond ebéd előtti állapotjában.

Ebéd után.

Vacsora után.

(Dudorászva:)

„Olyan részeg vagyok mint a csap
Tele ettem ittam magamat.
Haza mennék most már, nem lehet,
Mert a Náncsi akkor nem szeret.
De ni ni a krinolinját . . . nem a Náni megy ott?
Psz . . . psz . . . Náncsi! hopszt hergészt zu mir.

A rékasi erdőben.

Hullatja levelét a tölgynek vén fája,
Hatalmas rétegben teritvén alája;
Én ez avart jártam, tünődve megálltam
S egy száraz levélen ezt irva találtam:

„**Tiszta** gseftet csinált az ölfaminister,
Mestere **mosta** az indokoló mester.
Bámulja is az a régi darázsfészek!
Tanulhattok ebből falopó erdészek."

Bajorfalvi Arany János.

Mulatnak ők, ha mi nem is.

Egymást érik a lakomák,
Fel fel harsognak a tusok.
Muzsikálnak a katonák,
Isznak a delegátusok . . .
Jó vásárra ez igy szokás . .
Kijárja a nagy áldomás.

Hasli Mózsi szamaró históriája
az izralitó khungressusi khüvetválasztásrúl.

Khedves „**Lódas Matyhe!**"

Arra khérek magát
Igen-igen szépen:
Adjon ki, mi van e
Khültüi levélben.

Ha must maga szerkhesztü lében! látná engemet, bizemosan mondaná: „mi lelt mogát barátom herr von Hasli! hugy ógy megbilyegezték ott az urráján, mint aszt a Kaint, a khitül tanolták elsikkasztani becsöletes gazemberek a szegin Beniczky Lajust!? Thalántán maga is vút abba a nagy veszüdelmes háburóba, a mit zsidók filisztejosokkal fulythatták a Gilboának thetején, a hul Sóel! és Junathán! khilehelték aszt, mit a királok se togyák vissza lehelni!"

Bizon khörem — lásson must én nagyun fhorcsán nézem khi mogomat; mert ógy ledürgülték urczájomrúl a bürt, mintho vulnám valami themesvári fakhirdésbe fhináncz miniszter Lúnyai! Restelem is khimenni az óczára, s csak itthen öldögélek a szhubámban mint edj beteg Júb! a khirül ogyancsak siralmas histúriát irthák a — bibliába.

És hugy miért, mi mudun thürténte velem ez a forcsaság? eszthet ilen khüvet választhásus idüben — a mikur a jerek khövel, khovicscsal hurd tele az ü zsebét, is a választhu hunpulgáruk hunapok otától fogvást nagy gunddal nüveszthenek az ü khürmöket — nagyun khünyü khimagyarázni.

De még khünnyebb magyarázni akkhur, midün nehány pár szúban khimunduk asztat, hugy én is vultham khüvetjelült zsidúkungressosba.

Thodom — szherkesztü Matyilében! — khiváncsi must maga thodni aszt, hugy ha már ennyire khormalázthák engemet, vult-e szherencsim a — választáshuz?

Épen eszt akaruk thodatni; hát tessék khéremlásson figyelmezni:

Ha in lettem vulna egy urthudux pecsuvics bolondos zsidó, a mi ürükké éltet mindenpféle khurmánt, megkhüpküd a disznucsurdát, és lábánál fugva khiráz a jerekébül minden itelt ha thalánthán egy iznyi tréfit megette, akkhur szerkhesztü lében! lehettem vulna khüvet; de igy, mint „szélsü baluldali" hunpulgár, a khi ojokhán hurduz mind aszt a mit a szivében is érzi, akhi nem akharom vika alá rejtheni a jertyát, s babunáskhudással vak sütétségbe csábitani a világus üsmeretek kheresésére hivutt emberiség fhelebaráthimat, mundum igy nem lehettem, igy . . . megbokthan!

Hej pedig a mikur burum fulyt photyába,
S vettem a mi nincsen a zsidó buttyába:
Hattam a hegedüt Rákúcziba szulni,
Csopán csak e vút a khiáltásba múdi -
„Éljen Hasli Mózsi!"

Ilyen a világ szerkhesztü lében! sukhat igér és kheveset agya nekhem is . . máschnak is.

Minden ember nekhem igért a vuksát, mig igazán nem üsmert; de midün kheszte üsmerni engemet, s belátni aszt, hugy csak ogy bozogja belőlem a hun s szabadságszeretet mint edj Khedron patakja furrása, s mellé üldözök a thalmudos orthodox rendszert, eszt a babuna fiszkhet ogy mint „Bursszem (telen] Jankhú üldüzi azt a mi Kossuthbol valú, megvere . . vagy akaruk mundani: megvethetis tárgyo lettem.

Igen, mikhur a kisebbik és nagyubbik suguram az Eskeles Majse! és Lébele Kobi! fülemelték engemet a választás elütt, hugy tenném a nipnek nyilatkhuzatut arrul, hugy mi is lakja bennem, ezen szovoimra:

Mindenfile lódhos, düg, nem düg, khoser ma,
Khuserulo sakther csak pénzcsalu shelma.
Sunka, khalbász, horka egészséges tréfi,
Disznóhustól hiztam magamat én igy ki
Khültü Hasli Mózsi!

Trefi lesz ezotán, s elcsapja a hasad
Az, a mit a népthül valahul ógy cshaltad.
Oda irányuzok hát a dulug élét:
Én is elvághassak eztán marhagégét
Bátur Hasli Mózsi.

Ujan zaj thámadta a khét ágba sudrutt szakhálu s husszan lepündürküdzütt hunczutkáju urthuduksz vén saktherek és rabinerek khüzütt, mint mikhur Makszi ücsém méhesébe vagy ütven khirajuzza mogát, vagy mint mikhur Khóra, Dáthán és Abiram Orábia phusztában Muzes ellen kurucz — zendölést csináltak. S khezték ellenem ingerölni a népet. És nem is zikher nélkhül; mert jerekek, leginek s választhu pulgárok ogyan cshak fenyigették s dubálták engemet ógy, hugy mikur körül néztem a rebellis nipre, hát — mi thogodás — benne — nem ijedthem meg, de annál jubban kheztem filni; s csak nagy bojjal jotottam huzzá, hugy igy fujtathattam még egy porányit a szunuklatombul:

A ki madjar zsidú, cshapjun khi a bajuszt,
S vegye felcségül madjar lánt is — ha jut,
Hazai czélokra — azt az árgyélussát!
Nyissun ki szivesen a bodjelárisát.
S szovoljon madjarol mint a fiam Kóbi!
Rabiner is esztán igy fugjon phapolni;
Mert ha a zsiduság nem ily ótan halad,
Jüvendüre is cshak megint jakhecz marad.

Honem ennél thuvább már nem szhunukulhattam; mert volaki egy tügyfathoskurul levágutt magyarófaphálczó nyirfa doronggal ogy lethemtette engemet a füdre, hugy csak ennyit mundhattam: „váj mir!"

Ekkor oram! szerkhesztü lében! hogy megmotassak aszt, hugy van bennem erüs lilek-jelenlit, hát — khiogrottam a nipbül, beszolodtham a sugurum odvaráro, ott elbojtham a padlásro, s unnan nézthem hugy hugyan választanak meg khüvetnek az Elias Ganzut! (a ki esztendünkhént thizenkétszer is bonkrotirozza) csopán azun érdemeért, mert hőségesen rág a macchest és khezére husszu khantárszárokat fülthekerve ógy orditja szumbaton minthaidüválthuzást irzené.

Bizon elég szamoró dolog, hugy ez igy thürtént, mikur máskhép is thürténhette vúna. Azunban — vigasztalja engemet az a gundulat: hugy mindent jura viszi a khöszörükhő, azaz: majd here huz esztet idüvel — ha felnü — az én kis fiam! a Khóbi! **Hasli Mózsi, m. k.**
madjar izralithó natorál poétés bokott khipviselü.

Benedek generál vitéz tettei.

Ezt a hős éneket, mely különben a jövő évi naptárunkban is benne van, azok kedveért közöljük itt, kik Ludas Matyit ugyan olvassák, de naptárunkat még nem rendelték meg.

Sokan megvitatták e kérdést immáron . . .
Ki volt a legnagyobb vitéz e világon ?
Flórencz vagy **Rontó Pál**! avagy Hári János ?
E fontos kérdésnek el kell dőlni már most.

Ha a históriát forgatjuk, vizsgáljuk,
Mi türés tagadás . . . abban ugy találjuk :
Hogy nem mutathatnak elö évezredek . . .
Oly hőst, a minő volt generál **Benedek**!

Legalább azt tartja róla a krónika :
Pályáját ugy kezdte mint egy komisz fika !
S ugy avandzsirozott aztán évről évre . .
Mig szert nem tehetett a generál névre.

No de lássuk már most azon hős tetteket :
A melyeket mivelt generál Benedek !
Számláljuk el sorban, minő csaták tevék . . .
A történelemben halhatlanná nevét.

Az öreg Radeczky után ő kapta át . . .
Talián országban az osztrák ármadát,
Mert Ausztriának csak oly vezér kellett,
A ki vakon küzdjön a szolgaság mellett.

Itt adta ki hires proclamatióját,
Melyben megtagadta saját nátióját :
Mert hát jól megértsék aztat kegyelmetek . .
Magyar ember volna ám ez a Benedek !

De némely magyarnak nyavalyája már a . .
Hogy ha egyszer felkap az ugorkafára . .
A saját bőrében világért sem fér meg —
Százszor rosszabb mint a csaszlaui német.

Pattantyúk.

A német delegatió tagjai alig találtak Pesten magoknak öszvejöveteli helyet.

Nem csoda, mert a német maholnap nem leli helyét sehol sem.

Balaton-Kenesén egy hegy lesülyedt s a sülyedéshez nem messze pedig egy halom domborult ki a földből.

Ime Magyarországon már maga a holt természet is példát vesz némely közösügyes urak sülyedéséről és emelkedéséről.

A Pesti Napló, Esti Lap, Hirmondó és Borsszem Jankó némelyik munkatársa Pest városához sintéri állomásért akar folyamodni, miután maholnap megszünik a rebak a becsületes hazafiak nyuzásából.

Thaisz Elek Pest város főkapitánya a városi drabantok számát szaporitani akarja.

No e pompás kilátás a Borsszem Jankó és Esti Lap szerkesztőire, mivel eddigi gorombaságaik eléggé ajánlják őket a drabant állomás elnyerésére.

Az Esti Lap Kun Lászlónak a Honban megjelent „elosztrákositás a codificatio terén“ czimü cikkét akarván lerántani, a többi közt ezeket mondja :

„Az elfogadott uj perrendtartás közti nagy különbséget minden józanon gondolkozni tudó jogász első pillanatra átlátja.“

Természetesen, **m e r t c s a k a r o s s z á t v e t t e á t** az osztrák perrendtartásnak az igazságügyminiszter ur.

Midőn Victor Manó Olaszhon királya!
Lombard-Velenczéért bátran szembe szálla,
Benedek uram is ilyenforma volt hát —
Hogy a vak szerencse nagyra vitte dolgát.

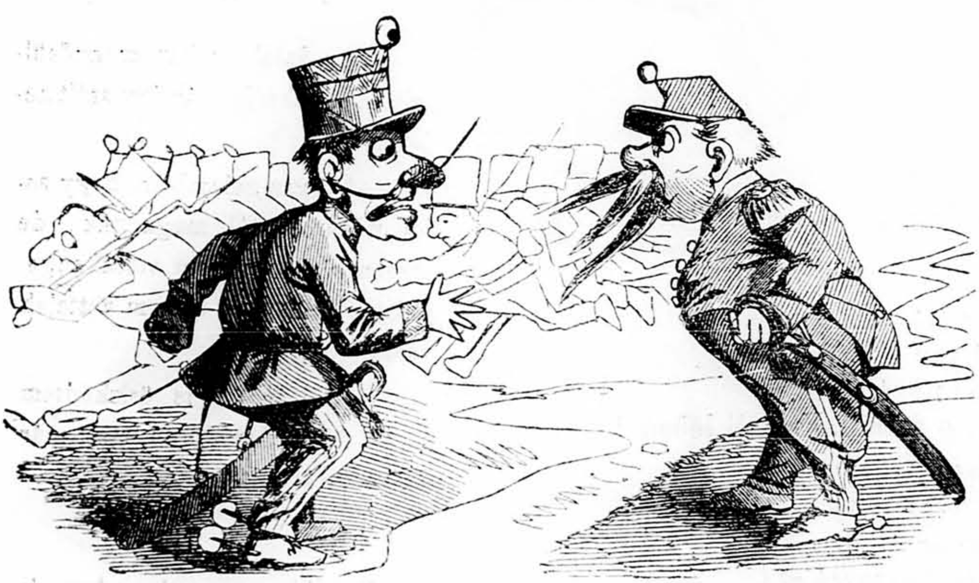
Ez a Lombárdia gyönyörü tartomány,
Embermagasságra nő itt meg a dohány,
Riskásával telve hombár és a verem —
S a citron és narancs az utfélen terem.

Jól is ment itt dolga a magyar bakának . .
Krumpli helyett fügét s gesztenyét kapának.
S komisz prófont helyett szent János kenyeret . .
Veróni szalámit s makarónit evett.

S mi több bőviben volt a sok szép leánynak,
Három szeretője volt egy-egy huszárnak,
Mert hát az a tüzes olasz fehér cseléd!
Rendkivül szereti a huszár csemegét.

Nem is csuda hát hogy vitézül harczola . .
Talián országban a magyar katona . .
Mert szeretett volna mindig ott maradni,
Bajos a sok szép lányt s menyecskét elhagyni.

Benedek megkapván a fővezérséget . . .
Az olasz királylyal farkas szemet nézett.

S talán egymással még most is szemben állnak,
Napoleon ha nem segit a királynak.

Hanem hát a koczka és szerencse fordult . .
A vitéz generál Lódinál meglódult;
S azután Magenta s Solferino alatt . . .
Hir név és dicsőség minden ottan maradt.

Hogy Villafrankánál az olasz és osztrák —
Közt Lombárd-Velenczét kétfelé megosztták . . .
Benedek is kardját hüvelyébe dugta . .
Lévén annak most már ott kényelmes nyugta.

Mig maga a baloldal kilépett a delegátióból, addig a négy darab horvát dolegatyus megválasztásához szavazatával járult.

Bizony, bizony a mi derék balunk sem tartja meg a szent irás eme szavait:

„A mit nem akarsz magadnak, ne tedd azt embertársadnak.“

Most már csak a van még hátra, hogy bekérődzenek ismét a delegátióba.

Az Idők Tanuja azt irja, hogy Tokajban véres összeütközésre került a dolog a kálomista és pápista zsidók között a követ választásnál.

Ezen véres összeütközésből csak annyi az igaz, hogy valamenynyien beszéltek egyszerre, meg egy kicsit leköpködték egymást.

Midőn az esztergomi érsek egyik herczeg Eszterházyt öszve eskette mostanában egy német herczegnővel, hathatós szavakkal intette az ifju házasokat, hogy őseik példá'át kövessék és „álljanak ellene a korszellemének“ azaz legyenek pecsovicsok mint apáik voltak.

Már hiszen akármint ellene álltak is az Eszterházy herczegek a korszellemének, idáig csak el jutott a világ még is . . hanem ők is eljutottak ám odáig, hogy a szép ozorai és dombovári uradalmak Bisitz zsidó kezére kerültek.

Sziporkák.

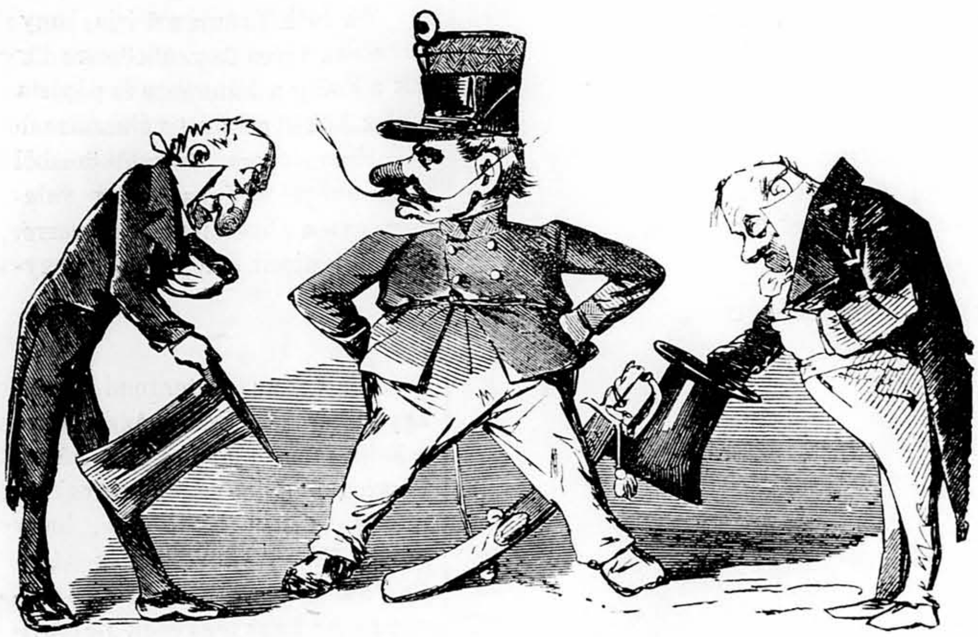
— Miért nem küld ön orvosért?

„Azért — válaszolá a megszólitott — mert noha roszszul érzem magamat, de még nem akarok meghalni.“

De nem soká tartott az édes nyugalom,
Hajba kapott ismét két német hatalom;
Az a csupasz képü Bismark a vagabund . .
Odáig vitte, hogy feloszoljon a Bund!

Az osztrák és porosz azon nyavalyában
Szenvedt, ki legyen ur nagy Németországban?
Mivel mind a kettő első akart lenni . .
Elkezdték a kardot egymás ellen fenni.

Jött a burkus aztán roppant seregével,
Vontcsővü ágyukkal, gyútüs fegyverével . . .
S mikorra Benedek a táborba szállott,
El is foglalta már akkor Szászországot.

Fényes küldöttség ment Bécsből a táborba,
A hős tábornoknak mélyen meghódolva . .
Arra instálták a főváros nevében:
Verje meg a burkust . . s aztán „Er soll leben."

Köpte is a markát a vitéz generál . .
Hogyha megindul hát . . Berlinig meg se áll.
S a deputátiót még azon az éjjel . .
Ily örvendetes nagy hirrel eresztétel:

„Mondják meg uraim! azt a fővárosnak,
Hogy nyolcz napok alatt vége a porosznak:
Generalissimus egy perczig se legyek . .
Hogy ha ugy nem ütöm agyon mint a legyet."

Ez alatt pedig hát a burkus hadsereg
Ügyes manőverrel nyomult beljebb beljebb.
S mig Benedek uram csak a napot leste:
A porosz fővezér őt is felkereste.

Épen reggelizett midőn egy cserepár
A tábornok előtt lelkendezve megáll:

Társalgás közt fölemlitém a tihanyi viszhangot.

„Ah mi az az agteleki barlang viszhangjához? — kérkedik Dicsekedőfi uram. — Ha ott elkiáltom „hogy vagy?" a viszhang hétszer kiáltja vissza „köszönöm igen jól."

Egy ismerős meglátogatván emeletben lakó barátját, a lépcsőn megcsuszva kitörte egyik lábát.

A barát aztán ekkép vigasztalá a szerencsétlent:

„Ne busulj kedves barátom! a legközelebbi fertálykor már földszintes lakásra hurczolkodom, akkor nem fogsz a lépcsőn elcsuszni, ha meglátogatsz."

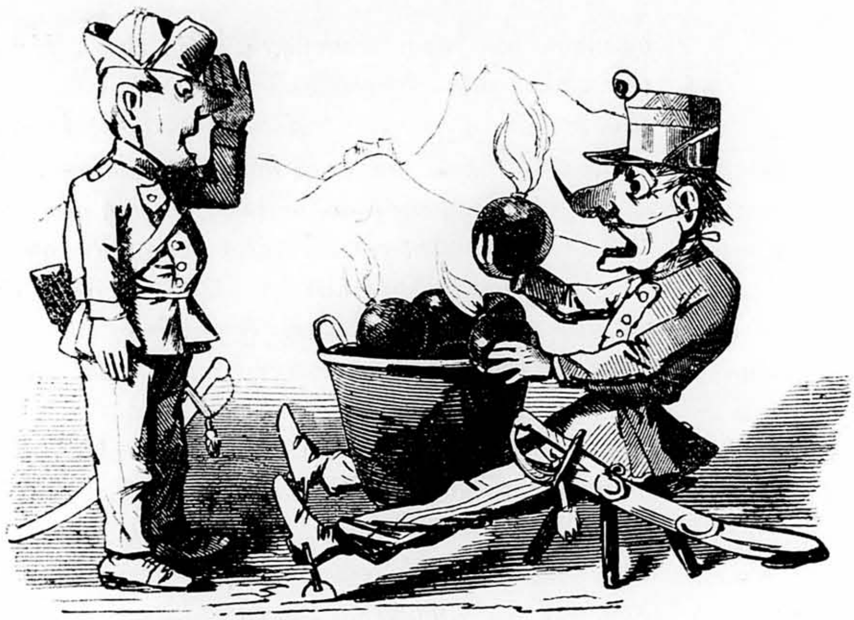
Egy fiatal ember megnősülvén, menyekzője után igy szólt nejéhez:

„Az igaz galambom, hogy soká udvaroltattál magadnak, de szerencséd hogy nem voltál engedékeny, különben el nem vettelek volna."

— Jaj de én is őrizkedtem ám — felelt vissza a nő, mert már többször rászedtek.

Egy bizonyos uri embernek hétfőn megbetegedett a felesége, kedden meghalt, szerdán ellemet teté, csötörtökön ujra megházasodott s pénteken neje egészen váratlanul egy fiat szült; erre a boldog családapa olyan zavarba jött, hogy szombaton felakasztotta magát

---

„Ich melde gehorsamst herr ober Generál!
A porosz főherczeg a hátunk megett áll.“

A midőn meghallá e rémhirt Benedek!
Torkán akadt a szó . . a szusz bele rekedt;
S a futárt megnézvén talpától a főig . .
Csupán ennyit monda: hogy „*das ist unmöglich!*“

De jött a második, harmadik, negyedik . .
S jelenti a valót rémülten mindegyik:
„Veszve vagyunk uram! a mig lehet fussál,
A porosz áttörte centrumunkat *Klumnál.*

Látván szétszórva a győzhetlen sereget:
Nyullá vált hát ő is s vadfutásnak eredt.

Igy végződött be a poroszszali harcza,
Ez volt az utolsó s legnagyobb kudarcza.

Ebből tehát az a legnagyobb tanuság . . .
Hogy vitézzé nem tesz senkit a hiuság,
S szellem nélkül csupán csak gép a katona . . .
Fényes példa erre Königgräcz s Szadova!

LUDAS MATYI.

Kérdik a vadászt, miért van oly kurta lába kutyáinak?

„Hejh! — felelé a vadász — hajdan mindkettő jó agár volt ez, de annyit nyulásztam velük, mig végre majd nem egésszen elkopott a lábuk, most már aztán csak borzra járok velük.“

Kun-Szt.-Miklós város alkotmányos főbirája a közelebb mult vasárnapon azt hirdettette ki a népnek, hogy: „a ki a százalékkal tartozik és 8 nap alatt benem fizeti, hát becsukatja.“

Ne neked közösügyes alkotmány! mintha bizony biró ur volna a fináncziminiszter.

A napokban Fülöpszállás városából a kupaktanács közül 3 küldött Pestre jövén, midőn visszaérkeztek a költség számlát igy terjesztették a tanácsgyülés elibe jóváhagyás végett:

1-ör a gőzhajón Pestre 3 tanácsbeli persóna 1 ft. 92 kr.
2-or istálló pénz két éjjelre és két napra per 10 kr. 1 ft. 20 kr.
sat.

És kis Kunság mezővárosában ily persónák itélnek elevenek és holtak felett?

Palócz diskurszus.

„Palya bá! mongya meg csak kee, hogy el nem tévelyedik az a kicsi király gyerkö a közt a sok bába meg doajka közt eé?“

— Im nem lehöt aám ecsém! mert rajta van a keét fejeő sas a kantucskáján.

Eredeti levelek.

LXXXIV.

Kedves komám Matyi!

Hát csak az a szerencsém, hogy a pusztán lakom, még ott is a kzrámba, mert ha csak annyi házam vóna, mint a csigabigának, hát Lónyai uram talán még attól is árendát venne.

Hej pajtás! mire nem jutott a magyar ember? hogy a maga tulajdon hajlékának minden zegi zugától is annyit kell fizetni, hogy a bizony árendának is megjárná; már látom igazán, hogy mahónap beteljesedik rajtunk, hogy a magyarnak még hazája sem lesz, belekötözik a nimet, ha épen a maga személyében nem is, de legalább a hatalmával meg a praktikájával s kiforgat bennünket még a szürből is.

Hejj pajtás! csak mentül becsületesebb uton keresi az ember a maga vagyonát, annál inkább vásik arra sokaknak a foga; igazán épen olyan a szegény magyar ember, mint a jó hámos lú, hogy hát ha látják, hogy jól húz, még a nyergen felül is több több terhet raknak rá addig addig, mig meg nem döglik; akkor aztán háladatosságból megnyuzza a gazdája, eladja a bőrit a zsidónak, a meg a vargának, utoljára aztán lesz belőle csizma, azt meg közösügyesen elnyüjjük . . egye fel a feki ezt a derága alkotmányt.

Bizony pajtás! ha elgondolkozom rajta, hogy három esztendő alatt mivé lettünk, jobb szeretnék visszaballagni Ázsiába a honnan a hetvenhetedik nagyapánk jött ide. Hanem ni hé pajtás! talán nem is tréfa ám az, a mit én mondok, hiszen most jut eszembe, hogy hát nehány szál tudós innen már el is indult hajón Ázsiába . . vajjon nem a nimet küdte e ki őket, hogy nézzenek a magyarok számára ujországot? oszt majd ha mindenünkből kipusztitnak bennünket s nem marad egyébb rajtunk az Ádám mondirjánál . . akkor azt mondja Hodosiu meg Dobzsánszky urasága: vissza magyar a hunnan jöttél. Hejj öcsém tudod mán te azt, hogy huncz . . . hunczirkalmazza ki a nímet a maga javát.

Ni ni pajtás! mond mey csak nekem miféle nimet barát van most ott Pesten a teligatyások közt? ugy mondják, hogy rettenetes szája van s Krajternek hijják. Bizonyosan krajczár volt az ezelőtt komám, oszt mióta dolegatyus lett belőle hát azóta váltott más nevet; jó hogy pótrának nem híjják, mert mingyá ráfognám most, hogy hányja veti ökelme magát, mint potrás malacz a garasos kötelen.

Azt is halottam czimbora! Kalapka gyenyerális uram, a ki valami egyenlőségi körnek az elnöke, ott akarta a vezérséget hagyni, mint sz. Pál az oláhokat. Feki kis egyenlőség is lehet az, a melyiknek gyenyerálisa van? olyan egyenlőség lehet ott mint a katonáknál, hogy a közember mind egyenlő, a káplár is mind egyenlő a stázsa mester, meg a hadnagy fel egész a gyenerálisig; de mind öszvevéve azt mondják az egyenlőségre czoki! Ilyen egyenlőségi körnek lehet Kalapka gyenyerális is a gyenyerálisa. Most pedig az isten áldjon meg, azt kivánja **Karakán Marczi,** gulyásbojtár.

Rajzoló **Blumberg.** Felelős szerkesztő: **BÉNYEI ISTVÁN.** Kiadó-laptulajdonos: **MÉSZÁROS.** Metsző **Huszka.**

Gyorssajtónyomása az Első magyar egyesületi könyvnyomdának (Büchler, Harsányi, Nagy). 3. korona utcza 18.